

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА СКЛАДОВА В СТРУКТУРІ ЦИФРОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ФАХІВЦІВ З ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

14. Sardak, A. (2024). Fenomen natsionalnoi identychnosti v umovakh informatsiinoi viiny [The phenomenon of national identity in the conditions of information warfare]. *Journal of Social and Practical Psychology*. No. 3, pp. 87–91. [in Ukrainian].

15. Sobchenko, T. & Kin, O. (2023). Analiz dosvidu roboty vykorystannia potentsialu sotsialnykh merezh u reali

zatsii kontseptsii natsionalno-patriotichnoho vykhovannia [Analysis of the experience of using the potential of social networks in the implementation of the concept of national-patriotic education]. *Education. Innovation. Practice*, No. 11(1), pp. 45–49. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 03.02.2025

УДК 378.147:37.011.3

DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4634.2025.322285>

Андрій Мозгальов, аспірант кафедри інноваційних
та інформаційних технологій в освіті
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА СКЛАДОВА В СТРУКТУРІ ЦИФРОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ФАХІВЦІВ З ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

У статті актуалізовано роль інтелектуальної складової у структурі цифрової компетентності фахівців з інформаційних технологій. Визначено основні вміння цифрової компетентності: використовувати, фільтрувати, оцінювати, створювати, проєктувати та поширювати цифрові ресурси. Презентовано різноаспектні визначення інтелекту, види інтелекту – моральний, соціальний, аналітичний, емоційний. Проаналізовано питання співвідношення соціального, аналітичного та емоційного видів інтелекту. Розглянуто специфіку й особливості технології штучного інтелекту, напрями використання: аналіз та обробка даних, індивідуалізація процесу навчання з адаптацією матеріалу до потреб студентів, автоматизація завдань, інтерпретація музичних звуків і візуальних образів.

Ключові слова: інтелект; штучний інтелект; інформаційні технології; цифрова компетентність; фахівець.

Лім. 10.

Andriy Mozgaliev, Postgraduate Student of the Innovation and
Information Technologies in Education Department,
Vinnytsya Mykhaylo Kotsyubynskiy State Pedagogical University

INTELLECTUAL COMPONENT IN THE STRUCTURE OF DIGITAL COMPETENCE OF INFORMATION TECHNOLOGY SPECIALISTS

The article updates the role of the intellectual component in the structure of digital competence of information technology specialists. The main skills of digital competence are identified: to use, filter, evaluate, create, design and distribute digital resources. Various definitions of intelligence are considered: an interconnected set of functions (R. Yerkes); g-factor for solving a large number of tasks (A. Jensen), adaptation and assimilation of experience (J. Piaget), the ability of an individual to think rationally (D. Wexler), the ability to solve new problems (W. Bingham). The theories of multiple intelligences (G. Gardner), emotional intelligence (P. Salovey, J. Mayer) and threshold intelligence (D. Perkins) are analyzed. Types of intelligence are considered – moral, social, analytical, emotional. The issue of the correlation of social, analytical and emotional types of intelligence is analyzed. It is determined that emotional intelligence has a dual nature and is associated with personal characteristics and cognitive abilities. The importance of successful intelligence (according to R. Sternberg) for the digital competence of specialists is noted, its components are presented – practical, creative, analytical. The specifics and features of artificial intelligence technology are considered, areas of use: analysis and data processing, individualization of the learning process with adaptation of the material to the needs of students, automation of tasks, interpretation of musical sounds and visual images.

Keywords: intelligence; artificial intelligence; information technology; digital competence; specialist.

Постановка проблеми. У сучасному світі цифрові технології все більше використовуються у різних галузях людської діяльності, їхня роль в освіті також стрімко зростає і є надзвичайно актуальною. Одна з головних переваг цифрових технологій полягає у тому, що вони надають доступ до великого обсягу інформації, уможливають пошук, аналіз і обробку

значної кількості даних, які надходять з різних джерел (інтернет-ресурси, наукові публікації, бази даних). Це дає змогу здобувачам та фахівцям навчатись у досвідчених фахівців, ділитися досвідом та знаннями з іншими, своєчасно ознайомлюватися з останніми новаціями своєї галузі, що є надзвичайно важливим для сучасного ринку праці. Сказане зумовлює підвищення уваги науковців до проблеми

підготовки фахівців з інформаційних технологій, здатних виконувати складні професійні завдання з використанням цифрових пристроїв, технологій і штучного інтелекту. Активне впровадження цифрових технологій в освітній процес зумовлює не тільки оновлення змісту навчання, але й “розвиток нових педагогічних технологій, які б враховували особливості цифрового навчального середовища” [3, 89].

Аналіз основних досліджень. Питання підготовки фахівців з інформаційних технологій у закладах вищої освіти розглядалось в працях В. Бикова, М. Бойко, Р. Гуревича, Н. Морзе, О. Струтинської та ін. Учені наголошують, що підготовка фахівців з інформаційних технологій має враховувати не лише технічну складову, а й соціальні, етичні та психологічні аспекти з метою ефективного і відповідального впровадження цифрових технологій в освітній процес. Дослідження зарубіжних (P. Dawson, M. Huberman, P. Grossman, D. Lambert, D. Williams, J. Ross та ін.) та вітчизняних (Н. Бібік, А. Коломієць, С. Мартиненко, Л. Хомич та ін.) науковців показали, що в наш час навчальна діяльність студентів тісно пов’язана з використанням цифрових технологій, які значно підвищують ефективність освітнього процесу. Підготовка фахівців на основі цифрових інформаційних технологій змінює традиційні підходи до навчання та формує майбутнє освіти. Студенти отримують персоналізоване навчання, швидкий зворотний зв’язок, доступ до нових технологій, таких як штучний інтелект, доповнена і віртуальна реальність тощо. Аналіз наукових джерел засвідчив, що у сучасному педагогічному арсеналі відсутні праці, у яких досліджувалися питання інтелектуального розвитку майбутніх фахівців в контексті формування їх цифрових компетенцій.

Мета статті – визначити роль інтелектуальної складової у структурі цифрової компетентності фахівців з інформаційних технологій.

Виклад основного матеріалу. Вивчення наукових праць показало, що цифрова компетентність включає знання, уміння та навички, необхідні для ефективного використання цифрових інструментів і технологій у професійній діяльності. Також цифрова компетентність включає вміння використовувати, фільтрувати, оцінювати, створювати, проєктувати і поширювати цифрові ресурси. Майбутні фахівці повинні розуміти, як цифрові технології допомагають підтримувати комунікацію і співпрацю, активізувати творчість та інноваційність. Їм необхідно усвідомлювати функціональні особливості цифрових технологій, наслідки, обмеження та ризики використання; розуміти логіку, загальні принципи та механізми, на яких ґрунтується створення цифрових сервісів, що постійно оновлюються; знати основи використання та функціонування різних комп’ютерних програм, цифрових пристроїв

і мереж [4, 11]. Усе це вимагає розвинутого інтелекту, критичного мислення, здатності до аналізу і синтезу отриманої інформації. Тому вивчення ролі інтелектуальної складової у структурі цифрової компетентності майбутніх фахівців вимагає дослідницької уваги.

Аналіз наукових праць щодо сутності інтелекту показав, що на сьогодні серед науковців немає однозначної думки щодо визначення інтелекту. Це пов’язано з тим, що кожний учений пропонує своє специфічне трактування цього психічного феномена, надзвичайного складного за структурою. Розглянемо наукові спроби визначення інтелекту в різні часові проміжки. Так, у часи античності інтелект ототожнювали з субстанцією, яка надає можливість індивіду пізнати світ за допомогою п’яти органів чуття (Аристотель); як душу, що потребує розуму, щоб допомогою волі контролювати бажання (Платон); інтелект робить досвід зрозумілим, викремлюючи його основні ознаки (Ф. Аквінський).

У філософії XVIII ст. інтелект пов’язують з досвідом (Дж. Локк), з розумовими можливостями пізнання і продукуванням ідей (І. Кант). Наступні покоління дослідників відзначали, що кожна клітина людського тіла наділена “інтелектом”, а інтелект людини складається з сукупності інтелектів усіх її клітин (Т. Едісон), висунули припущення щодо спадкового походження інтелекту (Р. Мюррей) та расових відмінностей рівня інтелекту, пов’язаних із генетичним походженням (Ф. Гальтон), пояснювали інтелектуальну діяльність людини законами асоціанізму (А. Біне), визначили дві головні ознаки інтелекту: асоціацію та використання методу проб і помилок (Е. Торндайк); відзначили ключову роль освітніх та екологічних факторів у розвитку інтелекту (Холлінгворт).

Доцільно також зазначити й різноаспектні визначення інтелекту, що презентують наукові погляди різних дослідницьких шкіл. Зокрема, “інтелект”: є взаємопов’язаною сукупністю функцій, які повністю або частково невідомі людині (Р. Йеркс); g-фактор розв’язання великої і різноманітної кількості завдань (А. Йенсен), єдине генетично незмінне число, взяте за основу ранжування людей у лінійному порядку (Р. Мюррей), адаптація й асиміляція досвіду (Ж. Піаже), здатність індивіда раціонально мислити, цілеспрямовано діяти, адекватно поводитися в навколишньому середовищі (Д. Векслер), здатність розв’язувати нові проблеми (У. Бінгем), здатність відповідати новим викликам і ситуаціям шляхом імпровізації нових адаптивних реакцій (М.-К. Уоррен).

Цікавою є теорія множинного інтелекту Г. Гарднера, презентована в його роботі “Структури розуму: теорія множинного інтелекту”. У ній автор робить спробу з’ясувати питання, чи є інтелект однією здібністю чи сукупністю незалежних

інтелектуальних здібностей. У ході експериментальних досліджень він доходить висновку, що інтелект – це біопсихологічний потенціал (сукупність здібностей) для опрацювання інформації, який активізується в культурному середовищі з метою розв’язання складних проблем, створення продуктів, які мають цінність у декількох культурних традиціях. На його переконання, теорія множинного інтелекту розглядає інтелектуальні та когнітивні складові людського розуму, вона не є теорією особистості, мотивації або іншої психологічної конструкції [6].

Науковці виділяють декілька видів інтелекту. Моральний інтелект, за визначенням українського вченого І. Волощука, виступає здатністю розрізняти добро і зло, приймати виважені рішення, які будуть корисними не тільки самому індивіду, а й довколишнім. Соціальний інтелект, на думку вченого, – це здатністю розуміти інших людей, їх мотивацію, стосунки, вчинки і на цій основі, враховуючи існуючі норми та правила комунікації, з ними співпрацювати [2, 37]. Аналітичний інтелект є здатністю оперувати символами та знаковою інформацією і на цій основі організовувати діяльність.

Емоційний інтелект, за визначенням П. Саловей та Ж. Масейра, – це здатність стежити за власними емоціями та емоціями інших, розрізняти їх, на основі здобутої інформації керувати думками та діями [8]. На думку вчених, емоційний інтелект має подвійну природу і пов’язаний, з одного боку, з особистісними характеристиками, а з іншого, з когнітивними здібностями. Взаємозв’язок емоційного інтелекту та особистісних факторів виступає чинником, що сприяє розвитку у майбутнього фахівця впевненості у собі, формуючи успішну особистість. Щодо когнітивних здібностей або “когнітивного ресурсу”, спочатку він використовувався тільки для характеристики загального інтелекту, а згодом поширився на характеристику різних його видів.

У контексті нашого дослідження інформаційна складова когнітивного ресурсу базується на знаннях цифрових платформ, цифрових сервісів і ресурсів, цифрових пристроїв і мереж тощо. Вона визначає діапазон інтелектуальної продуктивності фахівця, зумовлюючи успішність у різних видах професійної діяльності. Отже, наявність розвиненого емоційного інтелекту в структурі цифрової компетентності фахівців з інформаційних технологій є надзвичайно важливим, адже він включає не тільки когнітивний ресурс, але й аналіз і оцінку своїх та чужих емоцій під час цифрової комунікації, корелює їхнє адекватне вираження та використання в професійній діяльності для управління зовнішніми і внутрішніми процесами адаптації в колективі.

Досить обговорюваним серед науковців є питання про співвідношення соціального, аналітичного й емоційного видів інтелекту. В процесі аналізу психологічної літератури ми виявили полярні точки зору щодо їхнього співвідношення. Деякі науковців вважають, що різні види інтелекту взаємопов’язані, а тому їх доцільно розглядати як підвиди загального інтелекту. На противагу цьому, дослідники (Д. Векслер, Л. Кітінг та ін.) стверджують, що соціальний, аналітичний та емоційний інтелект є відносно самостійними видами і пов’язані з різними компонентами людського мозку. Відповідно, ефективність цих видів інтелекту може по-різному комбінуватися у різних людей, зумовлюючи їхню інтелектуальну своєрідність

Для дослідження цифрової компетентності фахівців з інформаційних технологій важливими є типи інтелекту, виділені Р. Стернбергом. На його переконання, існує три типи інтелекту: практичний – здатність оцінювати ситуацію, визначати цілі, мати різнобічну обізнаність для досягнення відповідності між собою та навколишнім середовищем; творчий – передбачає розширення рамок даного, для продукування нових ідей; аналітичний – здатність аналізувати й оцінювати ідеї, приймати рішення, розв’язувати проблеми. Ці три типи інтелекту, на думку Р. Стернберга, складають успішний інтелект – комплекс здібностей, необхідних для досягнення життєвого і професійного успіху [9].

При формуванні цифрової компетентності фахівців з інформаційних технологій треба зважати на такі види інтелекту, як логіко-математичний, просторовий, міжособистісний, внутрішньо-особистісний, екзистенційний. Вони забезпечують різні сторони цифрової компетентності фахівців, що дає йому можливість бути успішним в навчальній і професійній діяльності [5].

Для вимірювання рівня інтелекту дослідники пропонують досить широкий діагностувальний інструментарій. Найбільш популярними є тести Д. Векслера – Шкала інтелекту для дорослих і Шкала інтелекту для дітей, які стали справжнім проривом в тестуванні різних видів інтелекту. У них замість множинного коефіцієнта, що застосовується в тестах інтелекту Ч. Спірмена, Д. Векслер вводить середнє значення інтелекту, розділивши його на два напрями: вербальний і невербальний. Названі тести ґрунтуються на впевненості автора, що інтелект є “здатністю цілеспрямовано діяти, раціонально мислити, ефективно долати життєві труднощі”.

У контексті дослідження цифрової компетентності необхідно звернути увагу на теорію “порогу інтелекту”, розроблену Д. Перкінсом для професійної діяльності. Згідно з її положеннями, кожній професії відповідає певний рівень розвитку інтелекту: якщо він нижчий, то людина не зможе опа-

нувати цю професію, якщо вищий – вона за певної наполегливості та особистісним якостям здатна досягти успіху у професійній діяльності [7].

Як свідчить сказане, дослідниками запропонована значна кількість теорій розвитку інтелекту, а відповідно й декілька способів їх класифікації. Так, Р. Стернберг запропонував в основу класифікації теорій інтелекту покласти основні терміни, на яких вони базуються: обчислювальні, географічні, біологічні, системні, соціологічні, антропологічні [10]. Більш традиційний підхід запропонував Г. Гарднер, взявши за основу біологічну, психометричну, когнітивну, розвивальну складові. Цікавий підхід запропонував український вчений І. Волощук, класифікуючи теорії за принципами “погляд назад” – “класичні” теорії, які панували в психології та освіті в минулому столітті; “погляд навколо” – теорії, які були запропоновані і проаналізовані протягом останніх десятиліть; “погляд вперед” – новітні теорії, які зробили значний внесок у розвиток освіти або демонструють значний освітній потенціал [2].

Аналізуючи роль інтелектуальної складової в структурі цифрової компетентності фахівців, не можна не сказати про технологію штучного інтелекту, яка стає однією з найважливіших, проникаючи у всі галузі науки і техніки, підвищуючи їхню ефективність і створюючи нові можливості. Штучний інтелект виконує значну кількість функцій, які розширюють його практичне використання у багатьох сферах. Він дає змогу: аналізувати й обробляти величезні масиви даних, виявляючи їхні особливості та закономірності; індивідуалізувати процес навчання, адаптуючи матеріал, завдання та темп засвоєння до потреб кожного студента; автоматизувати рутинні завдання, що звільнює час для більш творчої та складної роботи; розпізнавати й інтерпретувати музичні звуки і візуальні образи. Технологія штучного інтелекту забезпечує швидкий зворотний зв'язок, що дає можливість оперативно виправляти помилки і поліпшувати результати навчання, підвищувати його ефективність та доступність для великого кола користувачів. Проте, на переконання вчених, майбутнє штучного інтелекту буде залежати “не тільки від технологічних досягнень, але й від відповідальності суспільства в його використанні” [1, 146].

Висновки. Отже, розглянувши різноманітні погляди та специфічні особливості інтелекту, можемо констатувати його важливу роль в ефективності та успішності різних видів діяльності. Враховуючи, що на сучасному ринку праці спостерігається досить жорстка конкуренція серед випускників закладів вищої освіти, суттєво підвищуються вимоги до їх професійної підготовки, зокрема, найчастіше декларується наявність знань і вмінь ефективного застосування цифрових пристроїв і техно-

логій, цифрова компетентність виступає однією з важливих характеристик випускника. Тому при підготовці фахівців з інформаційних технологій, конкурентоспроможних на світовому ринку праці, навчання у закладах вищої освіти не повинно зводитись тільки до засвоєння теоретичних знань, необхідно забезпечити розвиток інтелектуальних здібностей студентів, що дозволить швидше опановувати комп'ютерні програми, цифрові пристрої, засоби цифрової комунікації тощо. У процесі організації навчання, складанні навчальних програм, підготовці підручників для майбутніх фахівців, необхідно враховувати інтелектуальну складову, оскільки розвиненість інтелекту визначає ефективність засвоєння навчального матеріалу. Здатність до навчання в галузі цифрових технологій визначає успішність оволодіння інноваційними знаннями, а інтелект – успішність використання цих знань для розв'язання складних професійних завдань. Високий інтелектуальний рівень майбутнього фахівця визначає й високий рівень його цифрової компетентності, яка, зі свого боку, слугує основою подальшого саморозвитку та самореалізації протягом життя в умовах цифровізації суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

1. Андрєєва М. Роль штучного інтелекту у вивченні іноземної мови студентами закладів вищої освіти. *Молодь і ринок*. № 12 (232). 2024. С. 142–147.
2. Волощук І.С. Суть інтелекту: від античності до сучасності. *Освіта та розвиток обдарованої особистості*. І квартал. 2024. № 1 (92). С. 32–40.
3. Морзе Н., Бойко М., Струтинська О., Смирнова-Трибульська Є. Якою має бути цифрова компетентність вчителів у галузі використання штучного інтелекту? *Open educational e-environment of modern University*. 2024. № 16. С. 76–91.
4. Морзе Н., Базелюк О., Воротникова І., Дементієвська Н., Захар О., Нанасва Т., Пасічник О., Чернікова Л. Опис цифрової компетентності педагогічного працівника (проект). *Відкрите освітнє е-середовище сучасного університету*. Спецвипуск. 2019. С. 1–53. DOI: <https://doi.org/10.28925/2414-0325.2019s39>
5. Множинний інтелект: як зрозуміти свою дитину. Дев'ять видів інтелекту за Гарднером, їх особливості та професійні перспективи. (2021). *Розвиток дитини*. URL: <https://web.archive.org/web/20210503005012/https://childdevelopment.com.ua/articles/psychology/269/>
6. Gardner H. Extraordinary minds: portraits of exceptional individuals and an examination of our extraordinariness. Basic Books. New York. 1997. 231p.
7. Perkins J. The World Is As You Dream It: Teachings from the Amazon and Andes. 1994. 156 p.
8. Salovey P. Mayer J. Emotional intelligence. *Imagination, Cognition, and Personality*. 1990. No. 9. P. 185–211
9. Sternberg R.J. Principles of teaching for successful intelligence. *Educational Psychologist*. 1998. No. 33. P. 65–71.
10. Sternberg R.J. Mental self-government: A theory of intellectual styles and their development. *Human Development*. 1998. No. 31. P. 197–224

ІНТЕРАКТИВНІ СТРАТЕГІЇ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ФІЛОЛОГІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ У КОНТЕКСТІ ФОРМУВАННЯ КЛЮЧОВИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ДЛІ НАВЧАННЯ ПРОТЯГОМ ЖИТТЯ

REFERENCES

1. Andreyeva, M. (2024). Rol shtuchnogo intelektu u vyvchenni inozemnoi movy studentamy zakladiv vyshchoi osvity [The role of artificial intelligence in foreign language learning by university students]. *Youth & market*, Issue 12 (232). pp. 142–147. [in Ukrainian].
2. Voloshuk, I.S. (2024). Sut intelektu: vid antychnosti do suchasnosti [The essence of intelligence: from antiquity to modernity]. *Education and Development of Gifted Personality*. Issue 1 (92). pp. 32–40. [in Ukrainian].
3. Morze, N., Bojko, M., Ctrutynska, O. & Smyrnova-Trybulska, Ye. (2024). Yakoyu maye buty cyfrova kompetentnist vchyteliv u galuzi vykorystannya shtuchnogo intelektu? [What should be the digital competence of teachers in the field of using artificial intelligence?]. *Open educational e-environment of modern University*. Issue 16. pp. 76–91. [in Ukrainian].
4. Morze, N., Bazelyuk, O., Vorotnykova, I., Dementiyevska, N., Zaxar, O., Nanayeva, T., Pasichnyk, O. & Chernikova, L. (2019). Opy cyfrovoyi kompetentnosti pedagogichnogo pracivnyka (proekt) [Description of the digital competence of a pedagogical worker (project)]. *Open educational e-environment of modern University*. pp. 1–53. DOI: <https://doi.org/10.28925/2414-0325.2019s39> [in Ukrainian].
5. Mnozhynnyi intelekt: yak zrozumity svoiu dytnu. Deviat vydiv intelektu za Gardnerom, yikh osoblyvosti ta profesiini perspektyvy [Multiple intelligences: how to understand your child. Nine types of intelligence according to Gardner, their characteristics and professional prospects]. *Child development*. 2021. Available at: <https://web.archive.org/web/20210503005012/https://childdevelop.com.ua/article/s/psychology/269/> [in Ukrainian].
6. Gardner, H. (1997). Extraordinary minds: portraits of exceptional individuals and an examination of our extraordinariness. Basic Books. New York, 231 p. [in English].
7. Perkins, J. (1994). The World Is As You Dream It: Teachings from the Amazon and Andes. 156 p. [in English].
8. Salovey, P. & Mayer, J. (1990). Emotional intelligence. *Imagination, Cognition, and Personality*. No. 9. pp. 185–211. [in English].
9. Sternberg, R.J. (1998). Principles of teaching for successful intelligence. *Educational Psychologist*. No. 33. pp. 65–71. [in English].
10. Sternberg, R.J. (1988). Mental self-government: A theory of intellectual styles and their development. *Human Development*. No. 31. pp. 197–224 [in English].

Стаття надійшла до редакції 04.02.2025

УДК 378.091.2

DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4634.2025.322756>

Анжеліка Чернюк, аспірантка
Інституту педагогіки НАПН України

ІНТЕРАКТИВНІ СТРАТЕГІЇ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ФІЛОЛОГІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ У КОНТЕКСТІ ФОРМУВАННЯ КЛЮЧОВИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ДЛІ НАВЧАННЯ ПРОТЯГОМ ЖИТТЯ

Стаття присвячена актуальній проблемі впровадження інтерактивних стратегій навчання у процес фахової підготовки студентів філологічних спеціальностей у контексті формування ключових компетентностей, необхідних для навчання протягом життя. Авторка обґрунтовує переваги застосування інтерактивних стратегій навчання задля підвищення якості підготовки здобувачів вищої педагогічної освіти, зокрема, їхньої здатності адаптуватися до змін і розв'язувати складні завдання в умовах сучасного глобалізованого світу.

Ключові слова: інтерактивні стратегії навчання; фахова підготовка; ключові компетентності; навчання протягом життя; компетентнісний підхід; інформаційно-комунікаційні технології; студенти філологічних спеціальностей.

Лит. 13.

Anzhelika Cherniuk, Postgraduate Student,
Institute of Pedagogy of the National Academy of Educational Sciences of Ukraine

INTERACTIVE STRATEGIES IN THE PROFESSIONAL TRAINING OF PHILOLOGY STUDENTS IN THE CONTEXT OF FORMING KEY COMPETENCES FOR LIFELONG LEARNING

The article deals with the current issue of implementing interactive learning strategies in the process of professional training of philology students focused on the formation of key competences for lifelong learning. In the context of rapid changes in the socio-economic, cultural and technological environment, modern education is expected to meet the challenges of the times, providing students with the knowledge, skills and abilities essential for effective adaptation, self-realisation, and professional development.

The article analyses the key competences defined by the European Union Framework Programme. The author examines in detail the role of interactive teaching methods, such as group discussions, role-playing, project development, debates, workshops, and the use of digital platforms, in the development of these competencies. The importance of active